

Η ζωή μετά τις Πανελλήνιες

• 01/09/2012

του Νικόλαου Μαρτζίκου

Θυμάμαι να κοιτάω το ταβάνι του δωματίου και να περνούν από το μυαλό μου όλες οι στιγμές που είχα ζήσει τα δυο τελευταία χρόνια του Λυκείου. Άγχος, φροντιστήρια, διάβασμα, λίγες παρέες, πολλή πίεση και τα σαββατοκύριακα στο ουζερί της γειτονιάς για το χαρτζιλίκι. Ήταν το πρώτο βράδυ που έπεφτα για ύπνο και την επομένη δεν θα άνοιγα βιβλίο, δεν θα έλυνα άσκηση. Είχα τελειώσει τις πανελλήνιες και η ζωή που ονειρευόμουν μόλις ξεκινούσε, σχεδόν βέβαιος ότι δε θα περνούσα στις πρώτες μου επιλογές αλλά είχα κάνει ότι μπορούσα και όποιο και αν ήταν το αποτέλεσμα μου άνηκε, ήταν μια νίκη, μια επιτυχία. Το πρώτο βήμα προς τα όνειρα μου. Ήμουν στην κορυφή ενός βουνού, έβλεπα μπροστά μια τεράστια πόλη, μια νέα ζωή που ήθελα να ζήσω. Ένα γλυκό αεράκι με φυσούσε, δακρύζοντας τα μάτια μου και όσο κι αν ήθελα όμως να ονειρευτώ με έσπρωχνε να κοιτάζω πίσω, ακόμη δε ξέρω ποια θέα είναι καλύτερη; Το όνειρο μπροστά ή ο άθλος πίσω; Διάλεξα να κοιτάω μπροστά όσο προσπαθώ για κάτι και όταν πια τελειώσει να γυρίσω πίσω για να εκτιμώ το αποτέλεσμα. Δεν είμαστε μηχανές, διάβασμα - φαγητό - ύπνος, πονάμε, κουραζόμαστε, έχουμε ανάγκη να δίνουμε και να παίρνουμε αγάπη, να έχουμε φίλους, να γελάμε.

Πέρασα στο Πανεπιστήμιο, ένα αμφιθέατρο ασφυκτικά γεμάτο (200+ άτομα), 4 πίνακες γεμάτοι αριθμοί και ένας καθηγητής στην ηλικία του παππού μου, με έκαναν να αναρωτηθώ γιατί όλοι θέλουμε να περάσουμε σε μια σχολή; Και αφού δεν είναι υποχρεωτικές οι παρακολουθήσεις, γιατί να χάνει κανείς τον ύπνο του; Τα θέματα κυκλοφορούν στη Μελένικου, γιατί να χρειάζονται οι σημειώσεις; Υπάρχουν πανεπιστημιακά φροντιστήρια, γιατί να παιδεύεται κάποιος μόνος του; Κάθισα στα τελευταία έδρανα και κοιτούσα επίμονα τις πίσω εξόδους, θα μπορούσα να είχα φύγει όμως έμεινα γιατί δεν ήθελα να γίνω αυτό που φοβόμουν, ήθελα να σπουδάσω για να ανοίξω τους ορίζοντες μου, να μάθω πράγματα που να μπορώ να τα μεταφέρω σε πέντε ανθρώπους, να παλέψω με τα φαντάσματα των Μαθηματικών για να νιώσω την ικανοποίηση ότι τα νίκησα και όταν πια θα έβγαζα μια δουλειά να ήμουν βέβαιος ότι κατέχω το αντικείμενο μου. Οι γονείς δεν μπλέκονταν και πολύ σε όλα αυτά, μας είχαν μάθει να αγωνιζόμαστε, το «μέσο» ήταν μια άγνωστη λέξη στην οικογένεια και έτσι το μόνο όπλο ήταν η γνώση και η αυτοπεποίθηση. Φτάνουν αυτά; Ναι! Μάλλον

φτάνουν. Τώρα πια ξέρω ότι δε φέρνουν χρήματα, φέρνουν όμως ευτυχία. Η γνώση όποια κι αν είναι, οξύνει τη σκέψη, σαν ακαδημαϊκός πολίτης ανακαλύπτεις τη δημιουργική πλευρά του εαυτού σου, βρίσκεις τρόπους που σε φέρνουν πιο κοντά στους στόχους σου, έρχεσαι σε επαφή με ένα κόσμο που βράζει, σκέφτεται, ονειρεύεται, εξελίσσεται και πάλλεσαι μαζί του. Τότε καταλαβαίνεις γιατί η ζωή δε σταματά στις πανελλήνιες, γιατί η πρώτη επιλογή του μηχανογραφικού δεν είναι αυτοσκοπός, ότι η εργασία υπάρχει μόνο για να σου εξασφαλίζει τα προς το ζην και ξεκινάς να ερωτεύεσαι ότι σου δίνει χαρά, συνεχίζεις να σπουδάζεις γιατί σου αρέσει και όχι γιατί σου το είπαν. Άλλοι το λένε Μεταγνώση, άλλοι νόημα της ζωής. Καλή τύχη σε όλους!

**Ο Νικόλαος Μαρτζίκος είναι μαθηματικός.*

<http://www.protagon.gr/?i=protagon.el.anagnwstes&id=17863>